

Arrest

nr. 292 375 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2004.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 februari 2020. Op 12 februari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Taran in het district Khewa (Kuzkunar) van de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders, uw vijf zussen en uw vier broers. Uw vader werkte in de bergen en verkocht stenen. U begon ongeveer zeven maanden voor uw vertrek met lessen in de madrasa. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek stopte u met die lessen omdat de taliban u vroegen om bij hen aan te sluiten.

Ongeveer een week voor uw vertrek werd uw vader ontvoerd door de taliban. Een week later werd hij bewusteloos teruggevonden. Hij was geslagen en mishandeld. Hij verbleef een nacht in het ziekenhuis en zei de volgende dag dat de taliban eisten dat u zich bij hen zou aansluiten om jihad te doen. Uw vader regelde uw vertrek uit het land omdat het te gevaarlijk was voor u.

U verliet het land in juni 2019 en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. U kwam aan in België op 11 februari 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 februari 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara en een kaart neer van uw schoonbroer zijn broer die in België verblijft.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die u neerlegde, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

U verklaarde dat u gedurende vijf maanden les volgde in de madrasa en dat u ongeveer twee maanden voor uw vertrek stopte met deze lessen omdat de taliban u vroeg om jihad te doen (CGVS, p. 8). Even later verklaarde u echter dat u drie dagen voor de ontvoering van uw vader stopte met de madrasa. Dit is ongeveer tien dagen voor uw vertrek. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u in de vakantie even niet naar de madrasa ging en daarna weer wel (CGVS, p. 10). Dit antwoord kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele

en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dat uw vader gedurende zes dagen ontvoerd en in mishandeld zou zijn omdat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban, is bijgevolg niet geloofwaardig.

U verklaarde nog dat u het land verliet, zes dagen nadat uw vader vrijgelaten werd (CGVS, p. 10 en 14). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw vader ongeveer negen dagen voor uw vertrek ontvoerd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hij werd ongeveer zeven dagen vastgehouden, dus vertrok u twee dagen na zijn vrijlating. Bovendien verklaarde u dat u het land verliet in juni 2019 (verklaring DVZ, vraag 33). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u vertrok in 1397 (maart 2018 - februari 2019). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip van de ontvoering van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht uw taskara mee en een identiteitskaart van een ver familielid in België. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst benadrukt de verzoekende partij haar leeftijd en stelt dat deze uiterst relevant is om haar geloofwaardigheid te kunnen beoordelen. Ze wijst er ook op dat haar leeftijd niet betwist wordt. Bij haar aankomst in België was ze zestien jaar oud. Ze reide dus naar België als minderjarige. Ze vertrok uit Afghanistan als vijftienjarige. Haar persoonlijk onderhoud vond plaats toen ze minderjarig was. Ze stelt dat de reis en de procedure een impact op haar hebben achtergelaten. Dat ze reeds veel meegemaakt heeft en dit alles op een jonge leeftijd, maakt haar zeer kwetsbaar. Er werd onvoldoende rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel tijdens de procedure. Ze wijst erop dat haar procedure langer dan twee jaar geduurd heeft. Hierdoor verkeert ze nog steeds in onzekerheid. Volgens haar heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Het is in het belang van het kind dat zijn verzoek bij voorrang en zo snel mogelijk wordt behandeld. Er moet rekening gehouden worden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Minderjarige kinderen vormen een extra kwetsbare groep. Al haar belevenissen hebben plaatsgevonden toen ze ongeveer veertien jaar oud was. De commissaris-generaal houdt geenszins rekening met het hoger belang van het kind, hetgeen niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. De drempel van kennis en detaillering ligt veel te hoog. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel worden daarom geschonden. Er werd onvoldoende rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel. Er dient niet enkel een beoordeling gemaakt te worden inzake de procedurele noden maar met de geschetste elementen van kwetsbaarheid dient ook rekening gehouden te worden bij de beoordeling ten gronde. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad. Bij het beoordelen van de geloofwaardigheid werd geen rekening gehouden met haar kwetsbaarheid en jonge leeftijd. Dat ondanks het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt rekening te hebben gehouden met de jeugdige leeftijd en de maturiteit van de verzoekende partij, is dit in de praktijk niet zichtbaar noch voelbaar. In de informatiebrochure schrijft de commissaris-generaal dat de beslissing binnen een redelijke termijn zal worden genomen. Een te lang aanhoudende periode van kwetsbaarheid en onzekerheid schendt artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Volgens haar heeft de commissaris-generaal haar recht op privéleven niet geëerbiedigd. Door haar precarie status en de jarenlange onzekerheid kon ze jarenlang haar ouders niet zien, noch genieten van een familieleven. Ze was alleen en dit als minderjarige. Door de behandeltermijn van haar beschermingsverzoek kon ze in tussentijd ook geen procedure gezinshereniging opstarten. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van het EHRM. Ze meent dat in haar geval kan gesproken worden van een soortgelijke situatie. Het betreft hier namelijk een minderjarige die op haar vijftiende naar België reisde en twee jaren in onzekerheid diende te leven. Deze twee jaren ten aanzien van haar jonge leeftijd dienen tevens als een schending van artikel 8 van het EVRM te worden geacht.

2.3. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal veel zaken niet aannemelijk vindt in haar relaas. De commissaris-generaal lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen. De verzoekende partij vervolgt dat om de geloofwaardigheid van een verzoeker te beoordelen er een individueel onderzoek moet gevoerd worden waarbij de persoonlijkheid van een verzoeker in acht dient te worden genomen. Dit zijn onder meer de intellectuele vermogens en zijn leeftijd. Ze was duidelijk in een kwetsbare toestand ten tijde van haar persoonlijk onderhoud als niet-begeleide minderjarige. Ze vertelt over de gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden toen ze een kind was. Ze is bovendien een laaggeschoolde jongen. Haar intellectuele vermogens zijn beperkt en ze heeft een aanzienlijke bagage. De commissaris-generaal heeft onvoldoende rekening gehouden met al haar persoonlijke kenmerken, in combinatie met de algemene situatie.

De verzoekende partij vervolgt dat alhoewel uit de landeninformatie blijkt dat gedwongen rekrutering geen gangbare praktijk is, dit geenszins uitsluit dat dit niet gebeurd is. Volgens de verzoekende partij kan er sprake zijn van een gedwongen rekrutering wanneer er een acute nood is aan manschappen. Dit gebeurt wel degelijk en de meeste rekruteringen worden zelfs niet officieel geregistreerd. De verzoekende partij betoogt dat haar familie bovendien reeds in het vizier was van de taliban waardoor ze nog meer ten prooi zou vallen van de rekruteringspraktijken.

De verzoekende partij vervolgt dat de madrassa omwille van de vakantie twee maanden gesloten was. Ze was gestopt met het volgen van de lessen, daar in de twee maanden en tien dagen voor haar vertrek ze slechts een aantal lessen had bijgewoond. Er is geen sprake van tegenstrijdigheden. Ze benadrukt dat ze haar best gedaan heeft om zo duidelijk mogelijk te antwoorden. De verzoekende partij merkt op dat ze analfabeet is en niet steeds zeer logisch of gestructureerd kan antwoorden maar dat ze wel haar best doet. Ze verwijst naar een onderzoek van de KULeuven en stelt dat laaggeletterdheid en analfabetisme wel degelijk een reële impact hebben op het dagdagelijkse leven. Deze problematiek van laaggeletterdheid komt tevens naar boven wanneer ze wenst aan te geven wanneer ze precies vertrokken

is. Ze wenst hierbij te verduidelijken dat haar vader zes dagen heeft gevangengezeten en ze twee dagen na de vrijlating van haar vader het land verliet. Ze heeft gezegd dat ze het land verliet in 1397. Ze is echter niet zeker daar ze enkel het jaartal van de Afghaanse kalender een beetje kent. Voor haar zijn maanden en dagen onbekend. Door een gebrek aan opleiding is aldus veel kostbare en nuttige informatie verloren gegaan. Ze doet echter wel haar best om goed mee te werken en zo coherent mogelijk te antwoorden. De commissaris-generaal heeft dus onvoldoende rekening gehouden met haar profiel. Ze heeft haar uiterste best gedaan om correct te antwoorden. Dit is geen sinecure voor haar geweest. Er mag niet vergeten worden dat ze slechts enkele maanden lessen heeft gekregen in de madrassa.

2.4. Ze wijst er verder op dat de commissaris-generaal een toekomstgerichte beoordeling dient te maken over de vrees tot vervolging. Ze bevindt zich in een kwetsbare positie omwille van het gegeven dat ze jaren terug als tiener, Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in westerse landen verbleef. Ze verliet drie jaren geleden haar land van herkomst en groeide intussen op tot een jongvolwassene. Ze verbleef haar belangrijkste ontwikkelingsjaren in het Westen en ze nam dus Westerse waarden en normen over. Ze stelt goed Nederlands te spreken. Haar klederdracht en haarstijl zijn allerm minst Afghaans maar eerder Westers. Ze zal ogenschijnlijk als Westers worden bestempeld. Dat ze geen concrete elementen aantoonst waaruit zou blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op de nood aan internationale bescherming is kort door de bocht. Ze zal zeker gepercipieerd worden als Westerse tiener en vreest dan ook onthoofd, gevangengenomen en mishandeld te worden. Dit zijn volgens haar wel degelijk daden van vervolging. De commissaris-generaal stelt dat de mate van vervolging afhangt van risicobepalende omstandigheden zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon, zonder deze criteria toe te passen *in casu*. Ze stelt dat ze progressieve genderrollen hanteert. Ze heeft een kwetsbaar profiel. Ze is namelijk jong, maakte reeds traumatische gebeurtenissen mee en zag reeds veel geweld en agressie, diende op te groeien in een vreemd Westers land en moest haar belangrijke ontwikkelingsjaren doorspartellen zonder haar gezin en ouders. Het moet indachtig worden gehouden dat er naarmate er meer risicofactoren aanwezig zijn, de kans om gedrags- en emotionele stoornissen te ontwikkelen worden vergroot. Om een goede ontwikkeling te kunnen garanderen is het belangrijk om een kind een veilige omgeving te kunnen bieden. Daarnaast zijn ook continuïteit in de opvoeding, verzorging en stabiliteit in de levensomstandigheden basisvoorwaarden. Ze zit duidelijk in een precarie situatie. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat een vrees omwille van een langdurig verblijf in het buitenland wel degelijk gegrond is. Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zich identificeren met Westerse waarden zijn het doelwit van ernstige daden van vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omdat zij worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezin of zelfs als spionnen. Het louter lang verblijf in een Westers land, zeker tijdens de jonge jaren, zijn problematisch bij terugkeer. De daden waaraan personen die onder dit profiel vallen kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging, onder meer geweld door de taliban, familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen. Nu de taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de sharia dat de taliban hanteert. Een vermeende dan wel daadwerkelijke verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm risico om te worden vervolgd in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Ze verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten om bovenstaande argumentatie te onderbouwen.

2.5. De verzoekende partij zet uiteen dat voorheen een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire bescherming toegekend kreeg wanneer er in haar specifieke regio van herkomst de taliban de macht had. Ze vindt het dan ook frappant dat nu de taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er dus quasi geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend. Het vernieuwde beleid van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de taliban de macht heeft kunnen claimen. Ze verwijst naar een arrest van de Raad waarbij ze stelt dat hieruit volgt dat er geen landeninformatie voorligt waaruit kan blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten met landeninformatie.

Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent dat geen enkel rapport de werkelijke en gedetailleerde situatie in Afghanistan kan beschrijven. De veiligheidssituatie is nog ontzettend volatiel en er kan niet concreet aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schade lopen bij een terugkeer. Ze meent dat er wel degelijk persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die haar risico verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daarnaast werd Nangarhar onlangs getroffen door een heuse aardbeving

wat de situatie in de regio heeft verergerd. Ze wenst in dit kader ook te wijzen op het feit dat ze Afghanistan als een kind verliet en ze een uiterst kwetsbaar profiel heeft. Ze leeft intussen al enkele jaren in Westerse landen. Haar regio van herkomst, de aanwezigheid van ISKP, het hoge aantal incidenten gedocumenteerd in Nangarhar, de verwoestende aardbeving, in combinatie met de hierboven geschetste omstandigheden, in het bijzonder haar verblijf in het buitenland, haar jeugdige leeftijd, alsook de precare humanitaire en economische toestand van de familie in Afghanistan maken op zich persoonlijke omstandigheden uit die het risico verhoogt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld binnen haar regio.

2.6. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende nieuwsartikelen, rapporten en arresten die een beeld schetsen van de humanitaire en economische situatie in Afghanistan en stelt dat de slechte socio-economische situatie door de taliban wordt veroorzaakt.

2.7. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing genomen door de commissaris-generaal te hervormen en haar dienvolgens de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op verder onderzoek.

2.8. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en krantenartikelen:

- Hataway en Foster, *"The law of refugee status"*, 2014;
- UNHCR *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- COI query, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 September 2020;
- CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, April 2022;
- Focus Afghanistan *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- Guidance Note van februari 2022;
- Afghanistan *"COI Repository"* voor de periode 1 September 2021 tot 15 Juni 2022 van Asylus;
- Human Rights Watch, *"Taliban 'Vice' Handbook Abusive"*, dd. 29 oktober 2021;
- EUAA *"Country Guidance Afghanistan"*, April 2022;
- World Food Program op 04/03/2022;
- Humanitarian Needs Overview *"Afghanistan"*, uitgegeven in januari 2022;
- UNICEF *"Afghanistan Humanitarian Situation Report"* van 1-31 May 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 25 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022.

3.2. Op 3 mei 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij het volgende element ter kennis wil brengen:

- screenshots van de taliban in een woning.

3.2.1. De verzoekende partij voert aan dat ze als niet-begeleide minderjarige naar België kwam in het jaar 2020. Ze was toen vijftien jaar. Naast het feit dat ze als minderjarige alleen de reis naar het Westen diende te maken, was ze ook nog eens analfabeet. Ze had in Afghanistan geen opleiding genoten. Ze is en was nog steeds een harde werker, maar het was haar niet aangeleerd om kritisch na te denken en vragen te

stellen. Zo diende ze te doen wat haar gevraagd werd en werd weerwoord niet geduld. Ze dacht er ook niet aan om ouderen in vraag te stellen. Ze meent dat het gebrek aan opleiding en dus haar beperktere capaciteiten in rekening gebracht moeten worden bij het onderzoek en de beslissing bij haar verzoek om internationale bescherming. Ze verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad en stelt dat ze onvoorbereid en onbegeleid het land van herkomst moest verlaten om naar België af te reizen. Ze stelt dat ze vervolgens van nul een leven op te bouwen in een land en in een wereld die ze niet kende. Dit was en is nog steeds zeer traumatisch voor haar. Ze is intussen 2,5 jaar in asielprocedure in België. Ze deed haar best om zich te integreren en de Belgische waarden en normen eigen te maken. Toch weegt de onzekerheid of ze haar opgebouwde leven in België zal kunnen verder zetten, zwaar door. Ze verwijst naar een arrest van de Raad dat personen met mentale gezondheidsproblemen gestigmatiseerd kunnen worden in Afghanistan. Haar mentale last creëert een bijkomend risico bij een eventuele terugkeer. Ze is psychologisch getekend en draagt constant veel leed en onzekerheid met haar mee. Ze voert aan dat hoewel de commissaris-generaal op de hoogte was van het feit dat niet-begeleide minderjarige ernstig psychologisch lijden, besloot niet diep hierop in te gaan, wat ten diepste te betreuren valt. Ze brengt vervolgens verschillende bronnen aan die moeten aantonen dat de commissaris-generaal onzorgvuldig en onredelijk te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Haar vader was reeds eerder in het vizier gekomen van de taliban. Ze wilden vers vlees om in te zetten in de strijd naar de macht. De verzoekende partij meent dat ze hiervoor geschikt zou zijn. Noch haar vader, noch zichzelf wilden dat ze deel ging uitmaken van de taliban en vreesde bijgevolg het leven. Het is daarom dat ze na de overname, na het zien van enorme chaos en geweld, het land verliet. Ze verliet haar land omwille van “goed-genoeg” reden.

Ze herhaalt vervolgens de risicofactoren die ze ook reeds in het verzoekschrift heeft naar voren gebracht. Ze is nog jong, maakte reeds traumatische gebeurtenissen mee en zag reeds veel geweld en agressie, diende op te groeien in een vreemd Westers land en moest haar belangrijke ontwikkelingsjaren door spartelen zonder haar gezin en ouders. Ze heeft het echt zeer zwaar te verduren gehad en heeft dit nog steeds. Het valt dan ook te betreuren dat de commissaris-generaal niet of bitter weinig is ingegaan op deze persoonlijke elementen. Ook haar langdurig verblijf in België en het Westen wordt weggewuifd. Het valt te betreuren dat er bijna geen rekening wordt gehouden met haar persoonlijke elementen en kenmerken.

Ze is al 2,5 jaar in België en is intussen meerderjarig. Ze nam over de jaren heen geleidelijk aan de Belgische waarden en normen over. Indien de commissaris-generaal zou twifelen of ze zich de Westerse waarden effectief zou toegeëigend, dan is het aan hem om haar uit te nodigen en haar hierover te bevragen. Ze zal minstens verwesterd overkomen bij een terugkeer. Haar profiel werd onvoldoende in rekening gebracht door de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing. Ze werd er overigens niet over bevraagd door de commissaris-generaal.

3.2.2. Ze wil verder opmerken dat de taliban nog steeds geregeld de woning van haar familie bezoeken op zoek naar haar. Ze ontving een filmpje van een achtergebleven familielid waarop duidelijk te zien is dat de taliban ruimte per ruimte betreden op zoek naar iets of iemand. Ze meent dat ze hiermee voldoende aantoont dat ze een groot gevaar loopt voor de taliban.

3.2.3. Ze brengt verder naar voor dat het geweld in de provincie Nangarhar welig tiert en er een toename van verschillende gewapende groeperingen is. Ze verwijst naar verschillende rapporten en arresten om haar stelling te onderbouwen. Ze stelt wel degelijk over voldoende persoonlijke elementen te beschikken die verklaren waarom ze wel degelijk internationale bescherming zou moeten krijgen.

3.2.4. Ze verwijst tenslotte naar verschillende rapporten die beeld geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

3.2.5. De verzoekende partij verwijst onder meer naar en geeft de weblinks van de volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- EUAA januari 2023;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 17-23 September 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 12-18 November 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 19-25 November 2022;
- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 26 November 2022 - 2 december 2022;
- Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 10-16 September 2022;
- “*South Asia and Afghanistan*”, 13 August-9 September 2022;

- Regional Overview: “*South Asia and Afghanistan*”, 24-30 September 2022;
- Amnesty international dd. 15.08.2022, “*Afghanistan: The Rule of Taliban: A year of violence, impunity and false promises*”;
- EUAA Afghanistan: “*Targeting of Individuals*” van augustus 2022;
- ASYLOS: “*COI Repository: 21/09/2021-28/09/2022*”, 06/10/2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij betoogt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel tijdens de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming.

6.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat haar, om hier op passende wijze op te reageren, in het kader van de behandeling van haar verzoek steunmaatregelen werden verleend.

6.3. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”
- (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (artikel 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure tot internationale bescherming. Ook werd de verzoekende partij op 21 oktober 2021 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Tijdens het persoonlijk onderhoud vraagt de commissaris-generaal aan de voogd en de advocaat of zij iets willen toevoegen (NPO, p.16). Zij voegen effectief elementen bij maar hebben echter geen opmerkingen bij het

verloop van het persoonlijk onderhoud. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft de verzoekende partij verklaard dat ze het land verliet in juni 2019 (verklaring DVZ, vraag 33) maar tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart ze dat ze vertrok in 1397, wat overeenkomt met maart 2018 tot februari 2019 (NPO, p.5). Ze schept hier verder geen duidelijkheid over in het verzoekschrift maar stelt enkel dat ze in het jaar 1397 Afghanistan verliet. De verzoekende partij is geboren op 28 januari 2004. Dit maakt dat ze minstens 14 jaar oud was toen haar problemen zich hebben voorgedaan in Afghanistan. Ze was 17 jaar oud ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en heeft heden de leeftijd van 19 jaar bereikt. Hoewel met de jonge leeftijd van een verzoeker om internationale bescherming dient rekening gehouden te worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, ontslaat dit hem niet van de verplichting om juiste, eensluidende en coherente verklaringen af te leggen omtrent zijn voorgehouden problemen in zijn land van herkomst.

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van de verzoekende partij. Voorts blijkt noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van de verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met haar persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer heel wat gesloten en herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die de verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. De vragen die de protection officer stelde waren ook kort en er werd een pauze gehouden. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en haar voogd en advocaat waren aanwezig. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij het gehoor kon volgen, de haar gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals zij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte haar advocaat of voogd melding dat van de verzoekende partij in het kader van dit onderhoud, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van de verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier, zoals ook blijkt uit hetgeen wat volgt.

In de aanvullende nota haalt de verzoekende partij verder aan dat ze psychologische problemen heeft. Echter laat ze na om haar psychologische problemen te staven of te onderbouwen met enig psychologisch of medisch attest. Evenmin blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat er in hoofde van de verzoekende partij indicaties zijn van enig psychologisch probleem.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat de taliban haar zou willen rekruteren om de jihad te voeren. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van etnische origine te zijn. Ze is afkomstig van het dorp Taran in het district Khewa van de provincie Nangarhar. Ze woonde daar bij haar ouders, vijf zussen en vier broers. Ze volgde ongeveer gedurende zeven maanden voor haar vertrek lessen in de madrassa. Ze stopte twee maanden voor haar vertrek met deze lessen omdat de taliban haar vroegen om zich bij hen aan te sluiten. Een week voor haar vertrek werd haar vader ontvoerd door de taliban. Hij werd een week later bewusteloos teruggevonden. Hij was geslagen en mishandeld. Hij verbleef een nacht in het ziekenhuis en zei de volgende dag dat de taliban wilden dat de verzoekende partij zich bij hen zou aansluiten om jihad te doen. Haar vader regelde haar vertrek omdat het te gevaarlijk werd voor haar. Ze vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te moeten samenwerken met de taliban en bij een weigering gedood te worden.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten') in het administratief dossier: haar taskara en een kaart van haar schoonbroer die in België verblijft. Bij haar aanvullende nota voegt ze nog enkele screenshots toe van de taliban in een woning.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van de verzoekende partij en de identiteitskaart van haar schoonbroer kunnen een bewijs leveren van haar identiteit, afkomst en nationaliteit. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal. Bovendien hebben deze documenten geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Aan de screenshots van het filmpje kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien tonen deze screenshots niet aan dat de personen die zijn afgebeeld effectief leden zijn van de taliban, zich in het huis van de verzoekende partij bevinden of wat deze personen uitvoeren in het desbetreffende huis.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan slechts vastgesteld worden dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, met name dat ze werd gedwongen om de taliban te vervoegen, aannemelijk te maken.

7.3.1. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van de verzoekende partij een tegenstrijdigheden bevatten omtrent belangrijke elementen uit het vluchtrelaas, namelijk over het stopzetten van haar opleiding in de madrassa, de ontvoering van haar vader en haar vertrek uit Afghanistan. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook op goede gronden dat: *"U verklaarde dat u gedurende vijf maanden les volgde in de madrasa en dat u ongeveer twee maanden voor uw vertrek stopte met deze lessen omdat de taliban u vroeg om jihad te doen (CGVS, p. 8). Even later verklaarde u echter dat u drie dagen voor de ontvoering van uw vader stopte met de madrasa. Dit is ongeveer tien dagen voor uw vertrek. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u in de vakantie even niet naar de madrasa ging en daarna weer wel (CGVS, p. 10). Dit antwoord kan deze tegenstrijdigheid niet uitklaren en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.*

(...)

U verklaarde nog dat u het land verliet, zes dagen nadat uw vader vrijgelaten werd (CGVS, p. 10 en 14). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat uw vader ongeveer negen dagen voor uw vertrek ontvoerd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hij werd ongeveer zeven dagen vastgehouden, dus vertrok u twee dagen na zijn vrijlating. Bovendien verklaarde u dat u het land verliet in juni 2019 (verklaring DVZ, vraag 33). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u vertrok in 1397 (maart 2018 - februari 2019). Dat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het tijdstip van de ontvoering van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

De verzoekende partij tracht deze tegenstrijdigheden in het verzoekschrift te vergoelijken door aan te voeren dat ze geen opleiding heeft genoten en analfabeet is. Dit kan echter geen verklaring zijn voor deze door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden. Hoewel kan worden aangenomen dat ze inderdaad geen opleiding heeft genoten in Afghanistan, kan er echter niet worden gesteld dat ze analfabeet is. Ze verklaart immers tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze een religieuze opleiding in

de madrassa heeft gevolgd en dat ze haar daar ook leerden schrijven (NPO, p.8). Bovendien houdt een gebrek aan opleiding niet in dat een verzoeker om internationale bescherming bepaalde momenten niet in de tijd kan plaatsen, zeker als ze belangrijke punten van zijn vluchtrelaas inhouden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op het stopzetten van haar opleiding in de madrassa en de ontvoering van haar vader. Twee essentiële punten in haar vluchtrelaas. Er kan dus van haar worden verwacht dat ze op deze punten eenduidige verklaringen aflegt ook al heeft ze geen degelijke opleiding gevolgd. Dit geldt des te meer nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij nog contact heeft met haar familie in Afghanistan (NPO, p.6). Ze had dus aan haar familie kunnen vragen hoe de verschillende elementen van haar vluchtrelaas zich in de tijd situeren. Tenslotte kan ze door in het verzoekschrift een derde versie van de feiten te geven over de ontvoering en vrijlating van haar vader en haar daaropvolgende vertrek uit Afghanistan, geen duidelijkheid brengen over deze tegenstrijdigheden laat staan deze verklaren of uitleggen.

7.3.2. De verklaringen van de verzoekende partij over de beweerde werkwijze inzake rekrutering door de taliban stroken niet met de beschikbare landeninformatie. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie (onder meer het rapport EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016; het rapport EASO, "Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)" van augustus 2020, p. 21-22 die worden vermeld in EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022 en van januari 2023) dat het voorkomen van gedwongen rekrutering eerst in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2019 (de periode waar de verzoekende partij Afghanistan zou verlaten hebben, alhoewel ze hierover wisselende verklaringen afgelegd heeft) stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Ditzelfde geldt ook voor minderjarigen. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwasht worden in o.a. madrassas alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwasht. In dit verband dient er nog op gewezen dat uit het artikel "Afghanistan. Taliban Child Soldier Recruitment Surges" van Human Rights Watch van 2016, waarnaar wordt verwezen in het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups" van september 2016, blijkt dat de indoctrinatie door de taliban op zeer jonge leeftijd (zes jaar) start en zich voortzet tijdens religieuze studies onder gezag van een taliban leerkracht tot een periode van zeven jaar. *In casu* is dit niet het geval. Zo merkt de commissaris-generaal immers pertinent op als volgt: *U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dat uw vader gedurende zes dagen ontvoerd en in mishandeld zou zijn omdat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban, is bijgevolg niet geloofwaardig.*

Door eenvoudig in het verzoekschrift te verwijzen naar een rapport over gedwongen rekrutering en aan te voeren dat rekrutering kan voorkomen en vaak niet wordt geregistreerd, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen. Ze maakt immers op deze manier niet *in concreto* aannemelijk dat haar persoonlijk geval afwijkt van de in de bestreden beslissing geschetste rekruteringswijze van de taliban. Ze maakt verder ook niet duidelijk waarom haar familie meer in het vizier zou lopen van de taliban en waarom ze hierdoor meer ten prooi zou vallen voor de rekruteringspraktijken van de taliban.

Bovendien bevatten de verklaringen van de verzoekende partij nog andere tegenstrijdigheden en vaagheden die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Zo kan ze weinig informatie geven over de ontvoering van haar vader (NPO, p.9). Ze geeft geen specifieke informatie over hoe de ontvoering in zijn werk is gegaan, maar verklaart enkel "Ze ontvoerden hem van op de berg." (NPO, p.9). Dit is een merkwaardige verklaring, daar ze ook verklaard heeft dat er dorpelingen getuige waren van deze ontvoering (NPO, p.8). Voorts legt ze tegenstrijdige verklaringen af over de plaats en het ogenblik dat de taliban haar vroegen om zich bij hen aan te sluiten. Zo stelt ze eerst dat de taliban haar aanspraken op de weg naar school (NPO, p.9), om even later te verklaren dat de taliban ook in de

madrassa aanwezig waren (NPO, p.11). Ze stelt tevens dat ze twee maanden voor haar vertrek de madrassa verliet omdat de taliban haar daar vroegen om zich bij hen aan te sluiten om dan later te verklaren dat ze drie dagen voor haar vader door de taliban ontvoerd werd, de madrassa verliet omdat ze haar vroegen hen te vervoegen (NPO, p.8-10). Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Verder verklaart ze enerzijds dat de taliban haar niet thuis kwamen zoeken omdat ze schrik hadden in haar dorp daar de mensen zouden kunnen klagen en hen problemen zouden hebben (NPO, p.14), om anderzijds op de vraag van de commissaris-generaal wie de controle had over het dorp te verklaren dat *"Het was van de overheid, maar ze kwamen nooit naar het dorp omdat ze schrik hadden van de taliban, die kwamen avonds en 's ochtends. Er was politie checkpoint in kama, er 2 of 3 agenten waren er. er was een grote brug en erbij was de checkpoint van de politie"* (NPO, p.10). Verder verklaart de verzoekende partij dat ze de leden van de taliban die aanwezig waren in haar dorp en in de madrassa niet kende (NPO, p.11) en dat ze geen andere jongens kent die zich bij de taliban hebben aangesloten of de taliban gedwongen zouden hebben gerekruteerd (NPO, p.12). Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij waarachtige en eenduidige verklaringen aflegt over zijn problemen in zijn land van herkomst en vluchtrelaas. Bovendien verblijven haar familieleden nog steeds in hetzelfde dorp zonder noemenswaardige bedreigingen door of problemen met de taliban. Immers tijdens het persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij enkel aangehaald dat *"Ze hebben veel problemen omdat de taliban nu overnam, de vrouwen kunnen niet buiten gaan. Mijn vader is oud en mijn broers zijn bang van de taliban."*, *"Ja de problemen zijn gerelateerd aan het gevaar voor mijn leven, mijn leven was in gevaar en het was een risico voor iedereen, gingen mij doden"* en *"Ik zeg enkel dat de familie risico loopt, ze zijn in gevaar"* (NPO, p. 7 en 16). Dit betreffen dermate algemene en vage verklaringen waarmee ze geenszins duidt op welke wijze haar familie problemen heeft met de taliban en op welke wijze deze gelinkt zijn aan haar vluchtrelaas. Aldus doen deze verklaringen verder afbreuk aan de voorgehouden problemen met de taliban.

7.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in België aankwam op 11 februari 2020 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 12 februari 2020. Dit is ongeveer anderhalf jaar na de machtsovername van Afghanistan door de taliban. Het is dus niet duidelijk waarom de verzoekende partij in de aanvullende nota stelt *"Het is om deze reden dat hij na de overname, na het zien van enorme chaos en geweld, het land verliet."*

7.3.4. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, te wijzen op haar jonge leeftijd en kwetsbaar profiel en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

7.3.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.4.1. De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze drie jaar geleden als tiener Afghanistan heeft verlaten en sindsdien in Westerse landen verbleef waar ze ook haar belangrijkste ontwikkelingsjaren heeft doorgebracht. Ze stelt verder dat ze goed Nederlands spreekt, haar klederdracht en haarstijl eerder Westers is en progressieve genderrollen hanteert. Ze meent de Belgische waarden en normen te hebben overgenomen.

7.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.4.3. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij toont verder niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd of vervolgd zal worden. Haar betoog dat een (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor haar bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of zij niet ‘besmet’ is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door haar immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd

De stelling dat zij de Westerse waarden en normen heeft overgenomen, goed Nederlands spreekt, een Westerse klederdracht en haarstijl heeft en progressieve genderrollen hanteert waardoor zij negatief in de aandacht zou worden gebracht in het traditionele Afghanistan en bij de taliban wordt op geen enkele wijze geconcretiseerd, laat staan onderbouwd. Het is aan de verzoekende partij om deze elementen aannemelijk te maken en verder te concretiseren. Ze laat dit echter volledig na. Deze elementen zijn dus slechts blote beweringen die op geen enkel moment worden gestaafd met enig document waardoor deze niet kunnen worden aangenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat de verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

De verzoekende partij is geboren in 2004. Uit haar verklaringen blijkt, hoewel ze hier geen duidelijkheid over schept, dat ze minstens 14 jaar oud was bij haar vertrek uit Afghanistan. Ze was dus minstens al deels gevormd door de Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Dit blijkt uit haar verklaringen waar ze stelt religieuze lessen te volgen in de madrassa (NPO, p.8) en haar vader te helpen op het veld (NPO, p.7). Ze toont niet aan dat zij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds 11 februari 2020 *in casu* is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Met een verwijzing naar haar loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij, die nog maar drie jaar in België is en de meeste van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij beweert ook nog dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als spion of ongelovige doch zij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men haar bij een terugkeer naar Afghanistan als 'spion' of 'ongelovige' zal beschouwen. Zij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann).

De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend louter omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; ze toont niet aan dat ze bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in haar verzoekschrift louter te benadrukken dat zij afkomstig is uit ruraal, plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar waar steeds veel gewelddadige conflicten hebben plaatsgevonden, onder andere met ISKP, en dat er rekening dient te worden gehouden met haar profiel als jonge Afgaan die naar Europa is gevlucht en met het risico dat zij loopt in geval van terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel, toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij *"als gevolg van een opzettelijk gedrag door een*

actor of actoren” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Bovendien herhaalt de Raad dat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De verzoekende partij kan voorts niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “Sufi en Elmi” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest “Sufi en Elmi”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “Sufi en Elmi” wel het geval was. Tevens wordt in het arrest “Sufi en Elmi” nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks haar beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “Sufi en Elmi” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen de verzoekende partij. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat de verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer zij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij voert aan dat er in haar hoofde individuele elementen aanwezig zijn waardoor ze een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid. Er moet echter worden opgemerkt dat haar regio van herkomst, aanwezigheid van ISKP en geweldsincidenten in haar regio en het plaatsvinden van een verwoestende aardbeving geen persoonlijke elementen zijn in hoofde van de verzoekende partij. Deze kunnen dus niet aanvaard worden als persoonlijke elementen waardoor zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid. Haar bewering dat haar familie zich in een precare humanitaire en economische toestand bevindt, is een blote bewering die niet wordt ondersteund in het administratief dossier. Waar ze haar jeugdige leeftijd en verblijf in het buitenland aanhaalt als persoonlijke omstandigheid, moet worden vastgesteld dat deze elementen niet een vereist niveau bereiken om aan te nemen dat ze een reëel risico zou lopen op ernstige schade bij haar terugkeer naar haar regio van herkomst.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare geactualiseerde landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De kritiek die de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat niet. De Raad is er zich, zoals hierboven reeds gesteld, van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan herhaald worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet, zoals reeds hierboven werd aangehaald, echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus, zoals reeds gesteld, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij doet hierover niet anders denken.

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift en de aanvullende nota verschillende rapporten toe waarmee ze een actualisatie wil geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Nangarhar in het bijzonder. Deze actualisatie van de landeninformatie doet echter geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Aldus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. De verzoekende partij hekelt in het verzoekschrift de lange duur van haar asielprocedure. Ze stelt dat een te lang aanhoudende periode van kwetsbaarheid en onzekerheid artikel 8 van het EVRM schendt. Ze meent dat haar recht op een privéleven door de commissaris-generaal niet is gerespecteerd. Er dient echter te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

P. SHONIA,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. SHONIA

M. RYCKASEYS